

บทที่ 1

งานแข่งขันกระบี่มิตร

ลูเธอร์กับมอทยาทะเลาะกัน

เรื่องนี้แพร่กระจายไปทั่วทั้งกองประจำการอัศวินอย่างรวดเร็วตามหลักการที่ว่าเรื่องดีไม่แพร่พราย เรื่องเสียหายลือกันทั่ว ไม่ว่าจะเดินไปที่ไหนก็สามารถพบเห็นอัศวินสู่มหัวเป็นกลุ่มก้อนแอบซุบซิบกัน ทียบเอาเรื่องนี้มาเป็นหัวข้อสนทนาหลังมือน้ำชา

เรื่องนี้ทำให้ลูเธอร์โกรธมาก โกรธมากถึงมากที่สุด... หรือจะพูดให้ถูกก็คือมันเป็นเรื่องของผู้ชายสองคนที่อายุอานามก็ไม่่น้อยแล้วกำลังนอนกัน

ผลของการที่ทั้งสองนอนกันก็คือควินนี่ซึ่งเป็นคนกลางต้องพลอยลำบากไปด้วย

อย่างเช่นวันนี้ หัวหน้ากองพันมอทยาบอกว่าข้างนอกแดดร้อนจัดเลยอยากจะตรวจแก๊เอกสารอยู่ในห้องทำงาน ส่วนหัวหน้ากองพันลูเธอร์ก็ยืนกรานว่าวันนี้แสงแดดอบอุ่น อาบแดดอยู่ข้างนอกดีต่อสุขภาพร่างกายและจิตใจ

ดังนั้นเขาเลยดวงจู้ต้องมากลายเป็นพนักงานขนของ ช่วยหัวหน้ากองพันลูเธอร์ 'ส่งเสด็จ' เอกสารจำนวนหนึ่ง แล้วก็ยังต้องขนย้ายโต๊ะเก้าอี้ไปตรงที่ว่างๆ จัดทำสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการอาบแดดอย่างมีความสุขโดยไม่ทำให้

8 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 2

เป็นลมแดดให้กับหัวหน้ากองพันลูเธอร์อีก

"นี่มันชีวิตเด็กรับใช้ชัดๆ..."

แม้ว่ากองพันอัศวินแต่ละกองพันจะมีการจัดการควบคุมดูแลกองพันของตัวเอง แต่ท้ายที่สุดแล้วก็ยังสังกัดอยู่ในกองทัพเดียวกัน บ่อยครั้งจึงมักจะมีเอกสารที่จำเป็นต้องให้หัวหน้ากองพันทุกคนลงนามถึงจะผ่านได้

ตอนนี้เด็กรับใช้เลยจำต้องผันตัวเองกลายเป็นม้าเร็วและกระบอกเสียงเดินทางไปเดินมาระหว่างสองฝ่ายที่ฆ่าให้ตายก็ไม่ยอมปริปากพูดกันแม้แต่คำเดียวทั้งที่มีเอกสารราชการที่จำเป็นต้องยื่นยื่นรออยู่

มืออยู่สองสามครั้งที่ภาพควินหนีเอกสารเดินทางไปกลับด้วยความรวดเร็ว ถูกเข้าใจผิดว่าเป็นการฝึกแบบใหม่ แถมยังมีคนชมเชยว่าเขาจะต้องเป็นอัศวินตัวอย่างคนที่สองอย่างแน่นอนอีกด้วย

"ข้าคงไม่เหนื่อยตายแค่ครั้งเดียวแน่..."

ในที่สุดควินก็เข้าใจลึกซึ้งว่าเพราะเหตุใดอัศวินหน่วยเจ็ดทุกคนถึงได้พากันถ่อมตัว เกรงใจไม่กล้ารับตำแหน่งรองหัวหน้ากองพัน บอกว่าไม่ใช่ตำแหน่งที่มนุษย์ธรรมดาสามัญทั่วไปจะทำได้ แล้วก็รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่มีผู้สนับสนุนชอบการทำงานหนักจนเหนื่อยสายตัวแทบขาดกระตือรือร้นเข้ามาสมัคร

ปัญหาก็คือเขาไม่ได้มีนิสัยแบบนั้น แล้วก็ไม่เคยสมัครด้วย! ควินน้อยอยากจะร้องไห้แต่ก็ร้องไม่ออก

แต่เมื่อเทียบกับสถานการณ์ตอนนี้แล้ว ความยากลำบากในการส่งข่าวหรือเอกสารราชการถือว่าเป็นเรื่องจืดจางไปเลย

ถึงขนาดที่ควินรู้สึกว้าวหากหัวหน้ากองพันลูเธอร์และหัวหน้ากองพันมอทยาังไม่รีบยุติการพบหน้ากันที่ใต้ร่มไม้ริมระเบียงครั้งนี้โดยเร็วที่สุดล่ะก็ เขาคงถูกแรงกดดันบีบบังคับเสียจนหยุดหายใจเป็นแน่ โดยเฉพาะ...

"คือว่าหัวหน้าครับ ท่านหัวหน้ากองพันมอทยาบอกว่า..." ควินนี้หึ่งปากสิ้นเสียงสิ้น ใจคิดเพียงแต่อยากจะเงยหน้าร้องตะโกนถามฟ้าว่า 'ข้าทำอะไรผิด' เขากำลังพยายามถ่ายทอดคำพูดที่มอทยาต้องการจะสื่อสารกับ

ลูเธอร์เป็นประโยคที่สองร้อยเจ็ดสิบหก

ขณะเดียวกันก็แอบคำนึงอยู่ในใจ... เห็นอยู่ทนโท่ว่านั่งใกล้กันแค่นี้ ห่างกันยังไม่พอให้ใครมานั่งแทรกกลางด้วยซ้ำ เอกสารก็ไม่ได้เยอะมากมายอะไรสักหน่อย แล้วจะเอาเอกสารสองกองมาซ้อนกันเป็นตั่งสูงๆ ไปทำไมเนี่ย คิดว่าจะทำให้ไม่เห็นกันละสิ แค่นั่งหนึ่งยอมลงให้อีกคนก่อนก็จบเรื่องแล้ว ทำไมเรื่องง่ายๆ แค่นี้หัวหน้าเรากับท่านหัวหน้ากองพันมอทยาถึงได้คิดไม่ออกกันนะ

ทำไมนะ ทำไม ทำไม ควินนี่คิดเช่นนี้ซ้ำๆ จนตัวเองกลายเป็นเจ้าหนูจ๋าที่ไม่ค่อยใช้คำว่า 'จ๋า' ตามถามจนคนอื่นรำคาญ

ลูเธอร์กระดกคิ้วขึ้น หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาอย่างเกียจคร้าน เขียนอักษรหวัดๆ ลงบนกระดาษบรรทัดหนึ่ง จากนั้นก็หยิบมันขึ้นมาเขียนไปที่ตรงหน้าของควิน... ระดับความหวัดของลายมือนั้นพูดให้หน้าพังหน่อยก็เรียกว่าเป็น 'ศิลปะ' แต่ถ้าพูดแบบไม่เกรงใจคนฟังก็เรียกได้เลยว่า 'โง่เขลา' พอกันที!

หัวใจของควินร่ำร้องตะโกน ทว่าในความเป็นจริงแล้วเขาก็ยังคงทำหน้าที่ของตัวเองเป็นอย่างดีเช่นเคย เขานำคำพูดประโยคที่สองร้อยเจ็ดสิบเจ็ดจากหัวหน้ากองพันลูเธอร์ไปบอกต่อหัวหน้ากองพันมอทยาเสียงสระอื่น... "หัวหน้ากองพันมอทยาครับ เกี่ยวกับเรื่องปัญหาการระดมพลลาดตระเวนรักษาเมืองนั้น หัวหน้ากองพันลูเธอร์คิดว่า..."

มอทยาพยักหน้าแล้วเงยไปสักครู่หนึ่ง จากนั้นก็หยิบกระดาษมาเขียนอะไรลงไปบรรทัดหนึ่งเช่นกัน... ลายมือของเขาเป็นดั่งเช่นพฤติการณ์ของเขาไม่มีผิด ตัวอักษรตั้งตรงขนาดเท่ากันทุกตัวราวกับแกะสลักออกมาแล้วยังขึ้น

"เมื่อไหร่เรื่องแบบนี้มันจะจบเนี่ย..." มุมปากของควินก็กระตุกอย่างรุนแรง

แต่ให้อย่างไรหัวหน้ากองพันทั้งสองก็เพียงสนใจแค่ว่ากำลังโกรธกับอีกฝ่าย ไม่ได้ใส่ใจแม้แต่ชนิดเดียวว่าหัวใจดวงน้อยของรองหัวหน้ากองพันที่เจ็ด

10 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 2

ตัวเล็ก ๆ จะถูกบีบคั้นเสียจนดูเหมือนจะเริ่มบิดเบี้ยวแล้ว

ในที่สุด หลังจากการบอกต่อคำพูดประโยคที่ห้าร้อยยี่สิบเก้า หัวใจที่เข้มแข็งของควินน์ก็ต้านทานแรงกดดันต่อไปอีกไม่ไหว มันแตกออกเป็นเสี่ยง ๆ ตัวเขาพยายามอดกลั้นจนสิ้นไปทั้งตัว ก้มหน้าหนึ่งเงยบอญต่อหน้าหัวหน้ากองพันทั้งสองอยู่นาน แล้วหลังจากนั้น...

"ฮือๆ... ข้าทนมมาพอแล้ว! ข้าจะลาพัก! ข้าจะลาออก! ข้าจะหาที่เสียวารักษาหัวใจอันบอบช้ำของข้า!" ควินน์ร้องอย่างบ้าคลั่ง หันหลังวิ่งหนีไปจากสถานที่ที่เป็นเหมือนกับฝันร้ายแห่งนี้โดยไม่สนใจว่าผู้บังคับบัญชาจะมีปฏิกิริยาโต้ตอบอย่างไร

ตั้งแต่ลืมตาดูโลกมา นี่เป็นครั้งแรกที่ควินน์คิดว่าบริเวณเก้าอี้หินใต้ร่มไม้ริมระเบียบทางเดินไม่ใช่สถานที่ซึ่งคนธรรมดาทั่วไปจะสามารถ 'ล่องล่ำ' เข้าไปได้

กองประจำการอัศวินราของครีทซ์คือสถานที่ฝึกซ้อมของเหล่าอัศวิน ทั้งยังเป็นที่พักอาศัยอีกด้วย ดังนั้นที่นี้จึงไม่ได้มีเพียงแค่นามฝึกที่กว้างขวางใหญ่โตกับหอพักที่มั่นคงแข็งแรงเท่านั้น ยังมีสวนสวยอยู่ด้วย ซึ่งงานตัดแต่งสวนและปลูกต้นไม้ก็มีคนรับผิดชอบดูแลโดยเฉพาะ

ในตอนนี้ คนสวนสองคนซึ่งพยายามดึงปีกหมวกลงมาปิดบังหน้าให้มากที่สุดกำลังขยับเข้ามาใกล้พุ่มไม้ที่ได้รับการรดน้ำและตัดแต่งอย่างดี ฉวยโอกาสแอบมองหัวหน้ากองพันสองคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้หินเยื้องออกไปด้านหลัง และควินน์ซึ่งถูกหนีบอยู่ระหว่างอะไรก็ไม่รู้ที่ไม่ใช่คน จนสุดท้ายทนต่อไปไม่ไหว โหวกเหวกไวยวายแล้ววิ่งหนีหายไปอย่างรวดเร็ว จากนั้นซุบซิบนินทากันอย่างออกรส

"คูลีที่รัก บรรยายอากาศระหว่างคนที่ทั้งกองทัพต่างก็ยอมรับว่าเป็นเพื่อนตายกันนั้นดูแปลกไปจริงๆ" คนสวนชายชี้ชวนให้ดู "คูลี ควินน์เป็นเด็กดีที่มีความอดทนขนาดนั้นยังไม่โหวกเหวกเขาจนหนีไปเลย"

พื้นที่ตรงกลางระหว่างหัวหน้ากองพันสองคนเหมือนมีพายุดีเปรสชัน

กำลังก่อตัวอยู่ บรรยากาศเย็นชาหม่นหมองแผ่ไปทั่วทั้งบริเวณ

แต่เห็นได้ชัดเลยว่าเรื่องซุบซิบนิทานนั้นมอบพลังความสามารถในการ
ด้านทานความมึนตึ๊งเย็นชาให้ได้ คนสวนชายหญิงทั้งสองคนยังคงไม่ขยับ
ไปไหนอย่างไม่มีความรู้สึกละอายแก่ใจเลย รวากับว่าไม่รู้สึกลงถึงแรงกดดัน
มหาศาลนั้น นอกจากระดับความร้อนแรงในการวิพากษ์วิจารณ์จะไม่ลดตึกรึ
ลงแล้ว ยังมีท่าทีว่าจะเพิ่มขึ้นอีกต่างหาก

"ใช่แล้ว ดูเหมือนว่าหลังจากเสร็จภารกิจจับยูนีคอร์นแล้วก็กลายเป็น
แบบนี้ เป็นไปได้ไหมว่าเกิดความเห็นไม่ลงรอยกัน ก็เลยทะเลาะกันตอนที่
พวกเขาปฏิบัติภารกิจ"

คนสวนชายเขกหัวตัวเองครุ่นคิดอยู่ประเดี๋ยวนึง ไม่รู้ว่าตรรกะใน
หัวสมองของเขานูมานูอย่างไรรถึงได้คิดอะไรแบบนี้ออกมาได้... "สามึกรรยา
ไม่ใช่ว่าก่อนขึ้นเตียงทะเลาะกัน พอลงจากเตียงก็คืนดีกันหรือ"

"พวกเขาไม่ใช่สามึกรรยากันสักหน่อย..." คนสวนหญิงเอียงคอเอานี้ว
ตะริมฝึปาก "เอ๊ะที่รัก ที่เจ้าว่าพวกเขาเป็นสามึกรรยากันเนี่ย ใครเป็น
สามึใครเป็นกรรยากันละ" คนสวนหญิงหันขวับไปมองคนสวนชาย

คนสวนชายเกาหัวแกรก ตั้งใจครุ่นคิดอีกครู่หนึ่งก็เอ่ยอย่างจริงจ้งว่า...
"มอทยาเป็นกรรยา ส่วนลูเธอร์ก็เป็นสามึ แต่ลูเธอร์จะต้องเป็นสามึชก
กิตติศักดิ์ของสมาคมคนกลัวเมียแหงๆ"

คนสวนหญิงจินตนาการอยู่ครู่หนึ่งก็กลั้ยมั้ไม่อยู่ ส่งเสียงหัวเราะ
ดังกังวานใสออกมา

"ทำไมละ"

"โอ้เอ๊ย! ง่ายแค่นี้ยังไม่เข้าใจอีก! ถึงเจ้าบ่าลูเธอร์จะชั่วก็เถอะนะ แต่
ถ้าล้งเกิดตึตึ จะรู้ว่าการตัดสินใจเรื่องสำคัญลูเธอร์นะยอมตามใจมอทยา
ทุกอย่าง แถมมีแต่ 'กฎของอัศวินฉบับมอทยา' เท่านั้นที่สามารถปราบลูเธอร์
ได้ชะอยู่หมัด ได้ผลยิ่งกว่าเสียงด้งๆ ของท่านแม่ทัพใหญ่ชะอีก" คนสวนชาย
อธิบาย สายนิ้วชี้้แล้ง้งทำเป็นจ้งจ้ง

ทันใดนั้นก็มีมือข้างหนึ่งมาจับนิ้วมือที่กระดิกไม่หยุดเอาไว้

12 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 2

คนสวนชายถึงกับตะลึง พอเห็นคนสวนหญิงมองเขาพลางยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ทำหน้าตาเหมือนเตรียมตัวจะดูเรื่องตลก คนสวนชายก็พอจะเดาเรื่องคร่าวๆ ได้อย่างรวดเร็วว่าเกิดอะไรขึ้น ดังนั้นเขาจึงปรับสีหน้าของตัวเองแล้วหันไปมองผู้ที่กำนิ้วมือของเขาเอาไว้ "แะๆ สวัสดิยามป่วยลูเธอร์ ออกนอนกลางวันหน่อยไหม วันนี้อากาศเหมาะที่จะนอนกลางวันนะ"

"เพย์ซัล เทอริเซีย เจ้าสองคนรสนิยมไม่เลวเลยนะ ถึงขนาดมีอารมณ์มาตัดแต่งต้นไม้ที่นี้ละ" ลูเธอร์ทำเป็นยิ้มแยม เห็นอยู่ชัดๆ ว่าท่าทางซึมเซา เหมือนกับโดนเข้าไปแค่หมัดสองหมัดก็คงหมอบราบคาบ แต่ความรู้สึกบางอย่างกลับเตือนทุกคนที่หาญกล้าจะลงมือว่า... ระ-วัง-เจอ-หายนะ!

"ลูเธอร์ เจ้ากำลังโกรธที่ข้าบอกว่าเป็นสามีสินะ" เพย์ซัลโบหน้ายิ้มยิ้มสดใส ยื่นข้อเสนออย่างไม่กลัวตายว่า... "หากเจ้าอยากเป็นภรรยา ก็ได้ แค่สลบกันเอง ง่ายจะตาย"

"เพย์ซัลที่รัก บางทีข้าควรจะตรวจประสาทรับความเจ็บปวดให้เจ้าเสียหน่อยว่ามีปัญหาหรือเปล่า" ลูเธอร์เลิกคิ้วขึ้น มือซึ่งกำนิ้วมือของเพย์ซัลเอาไว้บิดไปทางด้านหลังเป็นนัย

เพย์ซัลยังคงทำหน้าตาอวบอามเหมือนเดิม ถ่ายเทผ่านพลังไปยังนิ้วที่นำส่งสารของเขาเจี๊ยบๆ ส่งเสียงจู่ๆ และพูดเลียนแบบน้ำเสียงของลูเธอร์ว่า... "ลูเธอร์ที่รัก นิ้วมือของข้านั้นมิได้มีความแค้นอะไรกับเจ้า พุดก็พุดเถอะนะ เงินข้าก็คืนแล้ว เจ้ายังจะหักมันหาอะไรอีก วันนี้เจ้านิสัยแยกว่าปกติร้อยเท่าเลยนะเนี่ย"

"ยุ่งนะ!" ลูเธอร์แค้นเสียงที่พร้อมกับการปล่อยมืออย่างชุนเคือง จากนั้นก็หันหลังจะเดินหนี

ดูท่าว่าวันนี้เพย์ซัลซึ่งได้แต่วนๆ เวียนๆ อยู่รอบตัวเทอริเซียจะกินยาผิด เขาลากเทอริเซียไล่ตามไปกอดคอลูเธอร์ ทำท่าทางเหมือนกับว่าเป็นพี่น้องที่รักกันมากโดยไม่สนใจว่าลูเธอร์ไม่ได้รู้สึกยินดีนัก

"ทำอะไร"

ลูเธอร์ชำเลืองมองด้วยหางตา นัยน์ตาจะหลับแหล่มีหลับแหล่ของเขา

ถ้าไม่มองดูตื้นๆ ก็คงยากจะรู้ว่าเขากำลังมองอยู่

"อย่าทำตัวห่างเหินอย่างนี้เลยน่า! ตรงนี้แหละที่เจ้าเหมือนมอทยา ไม่มีผิด เพียงแต่คนหนึ่งแสดงออกอย่างชัดเจน ส่วนอีกคนไม่ค่อยแสดงออก ตอนนี้ทั่วทั้งกองทัพคงมีแต่พวกเจ้าสองคนเท่านั้นแหละที่ไม่รู้ลึกว่าตัวเอง ผิดปกตินะ"

ลูเธอร์เหลือบตามองอย่างคร้านๆ แวบหนึ่ง แล้วอยู่ๆ ก็หยุดฝีเท้า ก็ทำให้เพ็ชล์ซึ่งหยุดไม่ทันแทบจะหน้าทิ่ม โชคยังดีที่เทอริเซียดึงเขากลับ มาได้ทัน

เพ็ชล์ลดทอนใจโล่งอก พอกลับมาขึ้นเรือบร็อยตีแล้วเขาก็ตบปาลูเธอร์ อย่างเป็นมิตร ยิ้มและพูดว่า... "มีเรื่องอะไรก็พูดกันตรงๆ ต่อหน้าไปเลย เล่นสงครามประสาธกันมันไม่ได้อะไรขึ้นมาหรอก ผู้ชายสองคนมาทำมันตั้ง ใส่กันแบบนี้หน้าเบื้อจะตาย แต่ก็อย่างว่าละนะ ถ้าไม่มีเรื่องนี้ข้าคงไม่รู้ว่าจะ สาระเลวอย่างเจ้าก็งอนเป็นกับเขาเหมือนกัน"

สมแล้วที่เป็นเพ็ชล์ ครั้งประโยคแรกยังควรค่าพอที่จะนำไปตรงดูอยู่ ทรอก แต่พอพูดครั้งประโยคหลัง นิสัยยิววนกวนบาทาก็โผล่ออกมาเสียเฉยๆ

"พรี๊ด!" เทอริเซียกลั่นหัวเราะไม่ไหวอีกต่อไป

"ที่รัก เจ้าไม่ไว้หน้าข้าบ้างเลยนะ" เพ็ชล์แสร้งทำเป็นไม่พอใจ

ลูเธอร์ไม่คิดจะฟังทั้งสองพูดจาเลอะเทอะอีก พอเห็นว่าพวกเขาเลิก ขวางตัวเองแล้วก็สาวเท้าเดินหนี

เขายังคงคิดไม่ตกว่าเรื่องที่ตัวเองคุกคามยูนิคอร์นแพร้งพรายออกไป ได้ยังไง แล้วก็ยิ่งโมโหที่เพ็ชล์ยูนิคอร์นแล้วมอทยาถึงกับต้องโกรธเขาด้วย! มีอะไรน่าโกรธนักหนา กะอีแคยูนิคอร์นเอง!

ตอนนี้เอง ยูนิคอร์นสี่ตัวบางตัวที่ปากสว่างโดยไม่ได้ตั้งใจอยู่ๆ ก็รู้สึก เย็นวาบไปทั่วทั้งร่างจนต้องสับัดขนสีดำเป็นมันของตัวเอง พูดเพื่อว่า... "ฮือๆ ข้าไม่ได้เจตนา ไม่ได้เจตนาจริงๆ..."

น่าเสียดายที่ก่อนทั้งสองฝ่ายจะคืนดีกัน ลูเธอร์ไม่มีโอกาสได้จัดการ เจ้าตัวการสำคัญที่อยู่ใกล้เพียงแคปลายจุมูกนี้เท่านั้น

14 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 2

"เฮ้ย! ลูเธอร์!" เพย์ซัลยังคงร้องตะโกนมาจากทางด้านหลังไกลๆ "เจ้าจะโกรธก็โกรธไป แต่อย่าลืมเสียล่ะว่าพรุ่งนี้ทัพอัศวินอารักษ์จะส่งตัวแทนมา! มะรีนนี่จะมิงานแข่งขันกระชับมิตรระหว่างทัพอัศวินทั้งสองที่จัดขึ้นทุกๆ สองปี!"

ไม่ว่าลูเธอร์จะฟังหรือไม่ วันงานแข่งขันกระชับมิตรก็ยังคงมาถึงอยู่ดี วันนี้ภายในกองประจำการอัศวินราของครักษ์ศึกคักเป็นพิเศษ นอกจากอัศวินในทัพอัศวินราของครักษ์แล้วยังมีตัวแทนเข้าร่วมการแข่งขันจากทัพอัศวินอารักษ์ เหล่าเชื้อพระวงศ์ ชนชั้นสูง คหบดี และสามัญชนทั่วไปเพิ่มเข้ามาอีก

งานแข่งขันกระชับมิตรที่จัดขึ้นทุกๆ สองปีเป็นประเพณีสืบทอดต่อกันมาตั้งแต่เมื่อครั้งก่อตั้งทัพอัศวินอันยิ่งใหญ่ทั้งสองทัพนี้ อัศวินทั้งสองฝ่ายจะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพรับผิดชอบจัดงานแข่งขันแลกเปลี่ยนวิชากัน เหล่าเชื้อพระวงศ์ที่มาเข้าร่วมชมการแข่งขันจะทำหน้าที่เป็นกรรมการตัดสิน ในขณะที่เดียวกันก็จะเป็นผู้เสนอชื่อผู้มีผลงานโดดเด่นในการแข่งขัน ซึ่งสมควรได้รับรางวัลด้วย

แม้ทางสมาพันธ์อัศวินจะรับผิดชอบทำชุดอัศวินที่ใส่ในยามที่ไม่ได้รับให้เป็นแบบเดียวกันทั่วโลก แต่ที่ชุดเกราะของอัศวินแต่ละกองทัพก็จะมีจุดเด่นของตัวเอง ดังนั้นถึงจะสวมชุดอัศวินอยู่ สัญลักษณ์บนหน้าอกของอัศวินทั้งสองกองทัพก็จะไม่เหมือนกัน สัญลักษณ์ของอัศวินราของครักษ์นั้นจะเป็นรูปปืนและดาบไขว้กัน ส่วนของอัศวินอารักษ์จะเป็นรูปป้อมปราการตั้งตระหง่าน จุดประสงค์ของการจัดงานแข่งขันกระชับมิตรก็คือเพื่อที่จะให้ทั้งสองฝ่ายแข่งกันพัฒนาความสามารถ ดังนั้นงานแข่งขันนี้จึงเปิดกว้างให้กับสาธารณชน

มีเพียงวันนี้เท่านั้นที่กองประจำการอัศวินราของครักษ์จะเปิดให้ประชาชนทั่วไปเข้าได้ และแน่นอนว่าเปิดให้เข้ามาเพียงแค่วิวสนามฝึกเท่านั้น บริเวณที่เหลือที่เป็นหมู่ตึกอาคารยังคงเป็นสถานที่สำคัญที่เก็บรักษาความลับทาง

การทหารจากสามัญชนทั่วไป รวมถึงพวกชนชั้นสูงและเหล่าขุนนาง

ในสนามฝึก เวทีประลองขนาดอัศวินราชของครักษ์หนึ่งกองพันขึ้นไป ยืนแล้วก็ยังเหลือที่ว่างเหลือเพื่อถูกปลูกสร้างขึ้นอย่างง่าย ๆ จนเสร็จเรียบร้อย แล้ว ตัวเวทีทำจากหิน ด้านบนมีอักษรเวทช่วยเสริมพลังป้องกันให้แข็งแกร่ง และด้านทานม่านพลังเพื่อลดทอนความเสียหายของเวที ทั้งยังช่วยประดับ ให้เวทีดูสวยงามขึ้นเป็นสองเท่า ลึนเปลืองค่าใช้จ่ายในการสร้างไปมากมาย ...ซึ่งเรียกเก็บเงินที่ราชวงศ์

ถ้าไม่อย่างนั้นเวทีที่ทำจากหินธรรมดาหรือจะสามารถรองรับพลัง ทำลายจากม่านพลังของอัศวินได้ กแล้วแต่ยังไม่ทันจะผ่านรอบแรกก็ต้องร้อง บอกให้พักการแข่งขันเพื่อซ่อมแซมเสียก่อน หรือไม่กี่เปลี่ยนเวทีใหม่ไปเลย

แม่ทัพใหญ่แห่งทัพอัศวินอารักษ์เป็นเทพอัศวินเช่นกัน ถ้าจะพูดให้ถูก แล้วเขาคือเทพอัศวินผู้ซึ่งเมื่อไรที่พบหน้ากับแม่ทัพใหญ่คาลมันแห่งทัพอัศวิน ราชของครักษ์เป็นอันต้องทะเลาะกันทุกที และเพราะตามธรรมเนียม ก่อน งานแข่งขันกระบี่สมัครจะเริ่มขึ้น แม่ทัพทั้งสองจึงไม่อาจหลีกเลี่ยงที่จะต้อง ขึ้นไปอยู่บนเวที ซึ่งนั่นคือการเริ่มเปิดฉากโต้คารมกันอย่างถึงพริกถึงขิง

"คิดย้อนไปถึงเมื่อนานมาแล้ว การแข่งขันกระบี่สมัครราวก่อนตำแหน่ง ชนะเลิศดูเหมือนว่าจะ เป็นของทัพอัศวินราชของครักษ์นำ ครั้งก่อนโน้น ครั้งก่อนโน้นไปอีกก็ดูเหมือนว่าจะ เป็นของทัพอัศวินราชของครักษ์เหมือนกัน" คาลมันส่งเสียง ทำหน้าเหมือนกำลังปรึกษาเรื่องการจัดการแข่งขันกับอีกฝ่าย

"ฮ่า ๆ ๆ มันก็จริงอยู่ที่ทัพอัศวินราชของครักษ์มีผู้มีความสามารถ ปรากฏตัวขึ้นอย่างต่อเนื่องรุ่นต่อรุ่นไม่ขาด แต่น่าเสียดายที่ล้วนแล้วแต่เป็น ผู้มีความสามารถ...รุ่น-เก่า" แม่ทัพใหญ่แห่งทัพอัศวินอารักษ์เน้นเสียงเป็น พิเศษ "ทัพอัศวินราชของครักษ์ตอนนี้ะหรือ ฮี่ ๆ มีแต่พวกไก่อ่อน!"

"กแล้วแต่ว่าคนของเจ้าแคไก่อ่อนยังเอาชนะไม่ได้!"

"ใครจะแพ้จะชนะมันก็ยังไม่แน่ แพ้แล้วก็อย่ามาร้องขอความเมตตา จากข้าแล้วกัน!"

ทั้งสองคนขิงก็ราฆ่าก็แรง ไม่มีใครยอมลงให้ใคร เสียหายที่อัศวินทั้ง

10 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 2

สองฝ่ายไม่ได้ยินเสียงท่านแม่ทัพของพวกเขา ถึงอย่างนั้นสีหน้าที่แปรเปลี่ยนนั้นก็เห็นได้ชัดเจนมากเพียงพอที่พวกเขาจะเดาออกว่าท่านแม่ทัพใหญ่ของตัวเองคงกำลังโต้เถียงกันเรื่องอะไรบางอย่าง

ถ้าเป็นในสถานการณ์ปกติ พวกเขาคงจะสนุกสนานเบิกบานใจกับการทลายว่าแม่ทัพใหญ่ทั้งสองโต้เถียงอะไรกัน ทว่าตอนนี้มันไม่ใช่ เหล่าหัวหน้ากองพันแห่งทัพอัศวินราชวงศ์กำลังนั่งเรียงหน้ากระดานตามลำดับกองพันในใจนึกหวังเป็นอย่างยิ่งว่าละครปะทะคารมกันบนเวทีระหว่างหัวหน้าี่เง่าทั้งสองจะปิดฉากลงโดยเร็วที่สุด พวกเขาจะได้ขึ้นไปยึดเส้นยึดสายบนเวทีเปิดฉากการแข่งขันกระชับมิตรแลกเปลี่ยนวิชาที่กินระยะเวลาถึงเจ็ดวันเสียทีหรือไม่มันได้เปลี่ยนที่หนึ่งก็ยิ่งดี เพราะถ้าต้องนั่งอย่างนี้ต่อไปพวกเขาคงแย่แน่!

ระหว่างลูเธอร์กับมอทยาที่มีบรรยากาศผิดปกติไปมีคนนั่งเรียงกันอยู่แน่นห้าคน

ในห้าคนนี้มีเพียงหัวหน้ากองพันที่สี่ดีโอเท่านั้นที่บรรลุถึงขั้นสูงสุดสามารถก้มหน้าหนึ่งนิ้วไม่ไหวติงได้ ส่วนคนอื่น ๆ ต่างก็พากันนั่งไม่ติด

เพ็ชล์เห็นอย่างนั้นก็นึกขอบคุณตัวเองที่เป็นหัวหน้ากองพันที่แปดและไว้อาลัยให้กับแฟนสาวผู้โชคไม่ดีเป็นหัวหน้ากองพันที่ห้า

บางทีบรรยากาศที่แปลกๆ อาจจะชัดเจนเกินไป เลยทำให้สองคนที่กำลังโต้เถียงกันอยู่บนเวทีไม่อาจมองข้ามต่อไปได้อีก แม่ทัพใหญ่แห่งทัพอัศวินอารักษ์ออกตัวเอ่ยขึ้นก่อนว่า... "ให้เริ่มการดวลตัวต่อตัวเถอะ พวกหัวหน้ากองพันไก่อ่อนของเจ้าแต่ละคนสีหน้ายำแยกันหมดแล้ว"

"กลัวแต่เจ้าจะนึกเสียใจทีหลังนะสิ" คาลมันยิ้มแปลกๆ ดูกระหิ้มยิ้มย่อง "หัวหน้ากองพันที่เจ็ดของพวกข้าไม่เหมือนจันทรอัศวินอนธการทั่วไป ทางที่ดีเจ้าภาวนาให้พวกโง่เง่าฝ่ายเจ้าไม่ต้องดวลตัวต่อตัวกับเขาเถอะไม่อย่างนั้นหัวหน้ากองพันประลองกันไม่ทันไร ขวัญกำลังใจทหารเจ้าคงหดหายไปหมด"

"งั้นหรือ ข้านี้ก็อยากลองดูแล้วสิ" แม่ทัพใหญ่แห่งทัพอัศวินอารักษ์